

Sygnatura akt II C 611/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant starszy sekretarz sądowy M. U.

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę i ustalenie

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 2500 zł (dwa tysiące pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 22 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 22 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. obciąża powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 137,20 zł (sto trzydzieści siedem złotych dwadzieścia groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków;
5. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 941,22 zł (dziewięćset czterdzieści jeden złotych dwadzieścia dwa grosze) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków.

Sygn. akt II C 611/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 20 lipca 2015 roku M. T., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 8.000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2014 roku do dnia zapłaty, kwoty 20 złotych tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby w postaci zakupu kołnierza ortopedycznego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego za dalsze mogące powstać w przyszłości skutki wypadku. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 14 kwietnia 2014 roku powód odniósł obrażenia ciała w postaci stłuczenia kręgosłupa i głowy. Po wypadku u powoda ujawniły się bóle i zawroty głowy, drażliwość, kłopoty z koncentracją i pamięcią, trudności z zaśnięciem, koszmary senne, czujny sen. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego, który odmówił zaspokojenia zgłaszanych przez powoda roszczeń.

(pozew k. 2-5, pełnomocnictwo k. 6)

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 grudnia 2015 roku pozwany reprezentowany przez pracownika, wniósł o oddalenie powództwa, a także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany kwestionował żądanie co do zasady i wysokości.

Pozwany podniósł, że okoliczności zdarzenia, w szczególności mechanizm jego postania oraz wyniki badań diagnostycznych powoda wykazały, że w ustalonych okolicznościach nie mogło dojść u powoda do powstania jakichkolwiek uszkodzeń ciała czy rozstroju zdrowia dlatego pozwany odmówił wypłaty na rzecz powoda żądanych świadczeń. Zgłaszane dolegliwości bólowe mają charakter subiektywny i nie pozostają w związku z wypadkiem. Badania wykazały ponadto u powoda obecność niewielkich zmian chorobowych kręgosłupa szyjnego o charakterze przewlekłym.

Pozwany kwestionował żądanie zwrotu kosztów zakupu kołnierza ortopedycznego argumentując, iż powód nie wykazał, aby konieczność jego zakupu była spowodowana bezpośrednio i wyłącznie wypadkiem.

W ocenie pozwanego powód nie przedstawił jakichkolwiek dowodów potwierdzających rzekome dalsze skutki wypadku powoda na jego zdrowiu fizycznym i psychicznym. W ocenie pozwanego jedynym trwałym urazem doznanym w wypadku była rana łokcia.

Pozwany zakwestionował oznaczoną przez powoda datę początkową naliczania odsetek ustawowych od dochodzonych pozwem kwot, wskazując, iż w sytuacji ustalenia zasadności i wysokości świadczenia w toku postępowania, uzasadnione jest przyznanie odsetek ustawowych od chwili wyrokowania.

(odpowieź na pozew k. 37-38v, pełnomocnictwo k. 39-40, odpis krs k. 41-42)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2014 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego powód doznał obrażeń ciała. Pojazd, którym poruszał się sprawca zdarzenia objęty był w tej dacie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

(bezsporne)

Po wypadku powód zgłosił się do Wojewódzkiej (...) w Ł. z zawrotami głowy, nudnościami i bólami szyi. Po wykonaniu badań diagnostycznych stwierdzono stłuczenie głowy oraz kręgosłupa piersiowego oraz skręcenie kręgosłupa szyjnego. Zalecono unieruchomienie kręgosłupa szyjnego kołnierzem ortopedycznym przez okres 3 tygodni.

Powód używał kołnierza jedynie w domu. W pracy ze względu na obowiązki służbowe nie nosił kołnierza. Poprawę zaczął odczuwać po około miesiącu, gdy zdjął kołnierz.

Powód po wypadku przez okres miesiąca zwolnił się w pracy z zajęć fizycznych aby nie obciążać odcinka szyjnego.

Po wypadku powód stosował ogólnodostępne środki przeciwbólowe, które sporadycznie nadal przyjmuje.

Po wypadku powód odczuwa lęk przed jazdą samochodem w charakterze pasażera. Nie ma takich problemów, gdy sam kieruje pojazdem.

W dniu 13 października 2014 roku przeprowadzono u powoda badanie MR odcinka szyjnego kręgosłupa, które wykazało spłylenie lordozy szyjnej i zmiany zwyrodnieniowe wytwórcze wyrostków stawowych C6-7 oraz wypukliny krążka międzykręgowego z osteofitami krawędzi trzonów na poziomie C3/C4, C4/C5, zmniejszenie rezerwy płynowej worka oponowego przed rdzeniem oraz ucisk w otworach międzykręgowych, zwłaszcza C3/C4 po lewej.

(kserokopia dokumentacji medycznej k. 7-8, zeznania powoda k. 162-163)

W dniu 15 kwietnia 2014 roku powód poniósł koszt zakupu kołnierza ortopedycznego w kwocie 20 zł.

(kserokopia faktury k. 9)

Powód w wyniku wypadku z dnia 14 kwietnia 2014 roku w aspekcie ortopedycznym nie doznał uszczerbku na zdrowiu. Brak jest jakiegokolwiek dysfunkcji narządu ruchu powoda mogącej mieć związek przyczynowy z przedmiotowym zdarzeniem. Wypadek nie skutkował jakimikolwiek dolegliwościami lub cierpieniami w aspekcie ortopedycznym. Powód nie wymaga dalszego leczenia w następstwie wypadku. Pod względem ortopedycznym, po wypadku z dnia 14 kwietnia 2014 roku nie zwiększyły się potrzeby powoda. Obecny stan narządu ruchu powoda jest taki sam jak przed wypadkiem. U powoda występują nieznaczne zmiany zwyrodnieniowe, które prawdopodobnie istniały już przed wypadkiem. Po wypadku powód nie wymagał pomocy innych osób.

(opinia biegłego ortopedy k. 64-65v, opinia uzupełniająca k. 84-84v, k. 100)

W wyniku wypadku z dnia 14 kwietnia 2014 roku powód w aspekcie neurologicznym nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu. Rozmiar cierpień fizycznych związanych z przebyłym stłuczeniem głowy i skręceniem odcinka szyjnego kręgosłupa był miernie wyważony przez okres jednego miesiąca. przebyte stłuczenie głowy nie skutkowało zwiększeniem potrzeb powoda. Uraz głowy był powierzchowny i nie spowodował następstw neurologicznych. Uraz skrętny szyi nie spowodował występowania zespołu korzeniowego. Uraz skrętny szyi nie spowodował występowania zespołu korzeniowego. Powód ma zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka szyjnego, które nie powstały w dniu wypadku. Powód wymagał w okresie 1 miesiąca po wypadku pomocy innych osób w wymiarze ok. 3 godzin dziennie przy robieniu zakupów, sprzątaniu i czynności wymagających dużego wysiłku fizycznego. Powód miał zalecone leczenie lekiem M. Forte i D..

(opinia biegłej neurolog k. 69-71, opinia uzupełniająca k. 102-103)

Powód w wyniku wypadku z dnia 14 kwietnia 2014 roku w aspekcie psychiatrycznym nie doznał uszczerbku na zdrowiu. Po wypadku powrócił do prawidłowego funkcjonowania zawodowego i społecznego, brak jest podstaw, aby mówić o zwiększonych potrzebach powoda. Cierpienie psychiczne było związane w początkowym okresie z dolegliwościami bólowymi i miało łagodne nasilenie.

(opinia biegłego psychiatry k. 106-108)

Powód w wyniku wypadku z dnia 14 kwietnia 2014 roku w aspekcie laryngologicznym nie doznał uszczerbku na zdrowiu. Poszerzone badania diagnostyczne wykluczyły pourazowe zaburzenia funkcji ucha wewnętrznego w tym części słuchowej i statycznej, pourazowe wstrząśnienie błędnika i uszkodzenie słuchu. Stan zdrowia w zakresie laryngologicznym jest dobry.

(opinia biegłego w zakresie laryngologii i audiologii k. 126-129, k. 154-155, kserokopia dokumentacji medycznej k. 141-141v, k. 143-144v)

Po zgłoszeniu szkody przez powoda pismem z dnia 8 sierpnia 2014 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 22 sierpnia 2014 roku, w którym żądał zapłaty kwoty 8.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz 20 złotych zwrotu kosztów

zakupu kołnierza, pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne w związku ze szkodą osobową, jakiej doznał powód wskutek zdarzenia drogowego w dniu 14 kwietnia 2014 roku. Pozwany decyzją z dnia 24 października 2014 roku odmówił zaspokojenia zgłaszanych roszczeń.

(zgłoszenie szkody k. 10-12, dowód doręczenia płyta k. 52, decyzja k. 13-13v)

Powyższy stan faktyczny ustalił Sąd na podstawie powołanych powyżej i zawartych w aktach sprawy dokumentów dopuszczonych w charakterze dowodu (kserokopii dokumentów stosownie do art. 308 k.p.c.), opinii biegłego ortopedy, opinii biegłej neurolog, biegłej psychiatry, biegłej w zakresie laryngologii i audiologii oraz zeznań powoda.

Odnosząc się do wątpliwości powoda, biegła neurolog J. B. w pisemnej opinii wyjaśniła, że skręcenie kręgosłupa szyjnego dotyczyło tkanek miękkich kręgosłupa typu powięzie, więzadła, mięśnie i nie powodowało występowania dolegliwości powyżej sześciu miesięcy. Zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne opisywane w (...) kręgosłupa szyjnego nie powstały w związku z przebyłym wypadkiem, bowiem dotyczą trzonów kości kręgosłupa, stawów międzykręgowych oraz krążków międzykręgowych. Żeby rozpoznać zespół korzeniowy pourazowy musi dojść do uszkodzenia korzeni nerwowych rdzenia kręgowego, co w przypadku powoda nie wynika z dostępnej dokumentacji medycznej.

Biegły ortopeda Z. P. odnosząc się do zgłoszonych przez stronę powodową wątpliwości, w pisemnej opinii uzupełniającej wyjaśnił, że uszczerbek na zdrowiu ustala się nie na podstawie obrażeń, lecz następstw utrzymujących się ponad 6 miesięcy po zdarzeniu. Dolegliwości bólowe nie mogą stanowić podstawy orzeczenia o uszczerbku, bowiem są odczuciem subiektywnym. Uszczerbek na zdrowiu określa się w oparciu o badanie przedmiotowe, które w przypadku powoda nie wykazało ograniczenia ruchomości odcinka kręgosłupa.

Sąd uznał, że opinie wszystkich biegłych stanowią pełnowartościowe dowody nie tylko dlatego, że zostały sporządzone przez osoby posiadające odpowiednią wiedzę fachową, ale również dlatego, że są jasne, logiczne, wewnętrznie niesprzeczne, a wnioski zostały przez biegłych dobrze uzasadnione, co czyni opinie w pełni przydatnym środkiem dowodowym do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

W sprawie bezspornym jest, że sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie, a także okoliczności wypadku. Spór koncentrował się wokół wysokości szkody, a w konsekwencji wysokości świadczeń rekompensujących jej zakres.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta.

Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 392), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Natomiast, zgodnie z art. 19 ust.1 powołanej ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podstawę prawną roszczenia o zadośćuczynienie stanowi art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 kc, który pozwala przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie ogólnikowo, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia.

W judykaturze i piśmiennictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00). Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40).

Zważyć przy tym należy, iż doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98.), zaś pojęcie „odpowiedniej sumy zadośćuczynienia” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 2001 roku, III CKN 427/00). Dlatego też w orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98). Ustawodawca nie wprowadza bowiem żadnych sztywnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając to zagadnienie w całości uznaniu sędziowskiemu.

W wyniku wypadku z dnia 14 kwietnia 2014 roku powód doznał stłuczenia głowy i kręgosłupa piersiowego oraz skręcenia kręgosłupa szyjnego, które nie skutkowały uszczerbkiem na zdrowiu powoda. Przez okres jednego miesiąca od wypadku zakres cierpień fizycznych powoda był miernie wyważony. Powód miał zalecone noszenie kołnierza ortopedycznego oraz przyjmowanie leków. Cierpienie psychiczne było związane w początkowym okresie z dolegliwościami bólowymi i miało łagodne nasilenie.

Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, jego wymiar powinien jednak uwzględnić wszystkie zachodzące w przedmiotowej sprawie okoliczności, zwłaszcza takie jak nasilenie cierpień, trwałe następstwa wypadku, czy wiek powoda. Ustalając rozmiar szkody Sąd wziął pod uwagę rozmiar cierpień związanych z doznanymi obrażeniami i następstwa wypadku. Jednocześnie, należy mieć na uwadze, iż zadośćuczynienie powinno być umiarkowane i utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Przede wszystkim na uwagę zasługuje, iż w wyniku wypadku powód doznał urazu głowy i urazu skrętnego szyi. Powód odczuwał dolegliwości bólowe. Doznane obrażenia skutkowały koniecznością przyjmowania leków i noszenia kołnierza ortopedycznego. Powód nie wymagał dalszej diagnostyki i leczenia.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, jak też dyrektywę przyznawania umiarkowanego zadośćuczynienia Sąd uznał, iż należne jest mu zadośćuczynienie w kwocie 2.500 złotych. W pozostałym zakresie żądanie zadośćuczynienia podlegało oddaleniu jako zbyt wygórowane.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Naprawienie szkody obejmuje w szczególności zwrot wszelkich wydatków poniesionych przez poszkodowanego zarówno w związku z samym leczeniem i rehabilitacją (lekarstwa, konsultacje medyczne, protezy, kule, wózek inwalidzki itp.), jak i koszty opieki niezbędnej w czasie procesu leczenia

(por. np. orz. SN z 21.5.1973 r., II CR 194/73, OSP 1974, Nr 4, poz. 83) oraz inne dodatkowe koszty związane z doznanymszczerbkiem (np. przejazdów, wyżywienia). Nie ma przy tym znaczenia fakt ponoszenia całego ciężaru opieki nad poszkodowanym w czasie leczenia i rehabilitacji przez członków najbliższej rodziny (zob. orz. SN z 4.3.1969 r., I PR 28/69, OSN 1969, Nr 12, poz. 229; orz. SN z 4.10.1973 r., II CR 365/73, OSN 1974, Nr 9, poz. 147), ani wykazanie, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki (zob. orz. SN z 4.3.1969 r., I PR 28/68, OSN 1969, Nr 12, poz. 229; orz. SN z 11.3.1976 r., IV CR 50/76, OSN 1977, Nr 1, poz. 11).

W ocenie Sądu zasadne było zasądzenie na rzecz powoda kwoty 20 złotych tytułem zwrotu kosztów zakupu kołnierza ortopedycznego. Powód zakupił kołnierz po wypadku i jak wynika z jego zeznań nosił kołnierz w domu.

Powód żądał również ustalenia, że pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze, mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku z dnia 14 kwietnia 2014 roku.

Przyjmuje się, iż zasądzenie określonego świadczenia na rzecz powoda w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia, w oparciu o art. 189 k.p.c. Warunkiem jednak dopuszczalności takiego ustalenia jest istnienie po stronie powoda interesu prawnego. Wskazuje się, iż interes taki może istnieć, zwłaszcza przy szkodach na osobie, mimo możliwości dochodzenia świadczenia z danego stosunku prawnego, jeżeli z tego stosunku wynikają dalsze jeszcze skutki, których dochodzenie w drodze powództwa o świadczenie nie jest możliwe lub nie jest na razie aktualne. Interes ten wyraża się np. w tym, aby uniknąć w przyszłości poważnych trudności dowodowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2010 roku, w sprawie o sygn. akt IV CSK 410/09, opubl. w programie komputerowym L.). Szkody na osobie nie zawsze powstają jednocześnie ze zdarzeniem, które wywołało uszkodzenie ciała. Poszkodowany z reguły nie może w chwili wszczęcia procesu dochodzić wszystkich roszczeń, jakie mogą mu przysługiwać z określonego stosunku prawnego, może określić podstawę żadanego odszkodowania jedynie w zakresie tych skutków, które już wystąpiły. Nie może natomiast określić dalszych skutków, jeszcze nie ujawnionych, których wystąpienie jest jednak prawdopodobne, a które niejednokrotnie ujawniają się po upływie dłuższego czasu, w trudnym z reguły do określenia rozmiarze.

W wyroku z dnia 11 marca 2010 r. o sygn. akt IV CSK 410/09 Sąd Najwyższy przyjął, iż także po wejściu w życie art. 442¹ k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości.

Sąd oddalił żądanie pozwu w tym zakresie, gdyż nie znalazł podstaw do ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 14 kwietnia 2014 r. W sprawie nie ustalono, aby stan zdrowia powoda mógł ulec pogorszeniu wskutek obrażeń doznanych w przedmiotowym wypadku. Rokowania na przyszłość są dobre. Powód ma zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego, które nie powstały w związku z przebytym wypadkiem.

Rozstrzygnięcie o odsetkach z tytułu opóźnienia w wypłacie należnego powodowi zadośćuczynienia zapadło na podstawie art. 817 § 1 i 481 § 1 k.c. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku, chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi, zatem po jego stronie obowiązek spełnienia świadczenia w ustawowym terminie. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.).

Orzekając o odsetkach Sąd wziął pod uwagę, iż pozwany miał możliwość ustalenia należnego powodowi zadośćuczynienia i odszkodowania jeszcze przed wniesieniem spawy do Sądu. Stan zdrowia powoda z biegiem czasu nie ulegał pogorszeniu. W zgłoszeniu szkody, które wpłynęło do pozwanego w dniu 22 sierpnia 2014 roku, powód

sprecyzował swoje roszczenie co do wysokości. Uwzględniając 30 – dniowy termin do spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela, Sąd zasądził odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia od dnia 22 września 2014 roku.

Rozstrzygając kwestię roszczenia odsetkowego Sąd nie podzielił poglądu pełnomocnika pozwanego, wedle którego powodowi należą się odsetki ustawowe od dnia wyrokowania. Orzeczenie sądu przyznające zadośćuczynienie ma bowiem charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter zobowiązania bezterminowego, przekształcającego się w zobowiązanie terminowe po wezwaniu dłużnika do jego spełnienia (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05 i z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06).

Z uwagi na wejście w życie od 1 stycznia 2016 roku zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek i wyodrębnienie odsetek ustawowych za opóźnienie, skoro powód domagał się odsetek w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia przez pozwanego (a więc w związku z opóźnieniem), w wyroku zaznaczono, że powodowi od zasądzonej kwoty należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Dalej idące żądanie pozwu w zakresie odsetek podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Zasądzona suma stanowi 31,42 % wysokości przedmiotu sporu.

Po stronie powodowej koszty procesu wyniosły kwotę 2.801 złoty, na którą złożyły się: opłata od pozwu – 401 złoty, wynagrodzenie pełnomocnika powoda – 1.200 zł (na podstawie § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz.U. 2013 poz. 461 t.j.), zaliczki na wynagrodzenie biegłych – 1200 złotych.

Po stronie pozwanej koszty te wyniosły kwotę 404,92 złote, w tym opłata notarialna za poświadczenie pełnomocnictwa - 4,92 złotych i zaliczka na wynagrodzenie biegłych – 400 złotych.

Koszty sądowe w łącznej kwocie 1.078,42 złotych, na które w całości złożyło się wynagrodzenie biegłych sądowych powołanych do wydania opinii w przedmiotowej sprawie poniósł tymczasowo Skarb Państwa - Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, któremu to należny jest zwrot wyłożonych kosztów na podstawie art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016r, poz. 623), zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Łączne koszty procesu wyniosły 4.284,34 złotych.

Biorąc pod uwagę procent w jakim powód przegrał proces (68,58 %), powinien on ponieść koszty w kwocie 2.938,20 złotych, a poniósł w wysokości 2.801 złoty. Pozwany przegrał sprawę w 31,42 %, zatem powinien ponieść koszty w kwocie 1.346,14 złotych, a poniósł w kwocie 404,92 złote.

W rezultacie, ze względu na wynik postępowania, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623), Sąd obciążył na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi powoda kwotą 137,20 złotych i pozwanego kwotą 941,22 złotych tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.